

Tempel v. Česká republika (stížnost č. 44151/12)

Datum rozhodnutí: 25. června 2020

Závěr: Vrchní soud v Praze přinutil nižší soudy akceptovat jeho vlastní názor na posouzení důkazů a vinu stěžovatele.

Obsah: Stížnost se týká opakování trestního řízení před vnitrostátními soudy v 1. stupni i na odvolací instanci pro trestný čin vraždy po dobu 10 let. V období od září 2004 do března 2007 byl stěžovatel čtyřikrát osvobozen dvěma různými senáty soudu 1. stupně (Krajský soud v Plzni). Věc byla vždy vrácena prvoinstančnímu soudu Vrchním soudem v Praze, který jako odvolací soud shledal chybné posouzení důkazů. To mělo spočívat především ve způsobu, jímž soud 1. stupně zpochybnil svědectví hlavního svědka obžaloby, která představovala hlavní důkaz proti obžalovanému. Počtvrté zrušil Vrchní soud v Praze nepravomocný rozsudek soudu 1. stupně ve prospěch stěžovatele v roce 2007 a přikázal věc k novému projednání a rozhodnutí jinému krajskému soudu, a to Městskému soudu v Praze. Ten shledal stěžovatele v roce 2008 vinným trestným činem vraždy a odsoudil jej k trestu doživotního vězení. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud jde o nedostatek spravedlnosti při odsouzení stěžovatele pro vraždu, a čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud jde o délku řízení.

Poznámka: Soud zejména uvedl, že aktivita Vrchního soudu v Praze, který opakovaně vrátil věc zpět soudu 1. stupně k novému projednání a rozhodnutí, byla v zásadním rozporu s pravidly trestního procesu a judikaturou Ústavního soudu. Vrchní soud nijak nezduvodnil, proč nevyslechl klíčového svědka sám a sám neposoudil jeho věrohodnost, ač bylo vhodné uvést důvody, jestliže nesouhlas mezi soudem 1. stupně a soudem odvolacím se týkal právě této otázky. Vrchnímu soudu také nepřislušelo zpochybňovat nezávislost a nestrannost soudců soudu 1. stupně ani úvahy o tom, že soud 1. stupně nepostupoval v souladu s jeho závazným pokynem, protože byly založeny pouze na tom, že soud 1. stupně učinil skutkové závěry o stěžovatelově vině odlišně, než jaký byl názor Vrchního soudu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 18. 12. 2012, *Ahmet Yildirim v. Turecko*, č. 3111/10, ECHR 2012, rozsudek Velkého senátu ze dne 9. 11. 2018, *Beuze v. Belgie*, č. 71409/10, rozsudek ze dne 2. 8. 2000, *Che-rakrak v. Francie*, č. 34075/96, rozsudek ze dne 20. 6. 2019, *Chiarello v. Německo*, č. 497/17, rozsudek ze dne 4. 4. 2019, *Hodžić v. Chorvatsko*, č. 28932/14, rozsudek Velkého senátu ze dne 29. 3. 2006, *Scordino v. Itálie* (č. 1), č. 36813/97, ECHR 2006-V.

Relevantní ustanovení: čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces).

Rozsudek Velkého senátu ve věci Albert a ostatní v. Maďarsko (stížnost č. 5294/14)

Datum rozhodnutí: 7. července 2020

Závěr: Stížnosti mohly být podány samotnými bankami, ale nikoliv stěžovateli, kteří nemohou tvrdit, že byla dotčena jejich práva pod ochranou Úmluvy.

Obsah: Věc se týká stížnosti 237 akcionářů dvou bank. V době podání žádosti byli společně držiteli většiny akcií v těchto bankách, konkrétně 98,287 % akcií v jedné a 87,65 % akcií v druhé z nich. Stížnost se týká vnitrostátní legislativy, v jejímž důsledku byly jejich banky povinně podřízeny státnímu kontrolnímu mechanismu, jehož cílem bylo zlepšit podmínky v úvěrovém sektoru. Stěžovatelé poukazují na to, že nová legislativa omezila jejich akcionářská práva, jako je výplata dividend, jmenování členů představenstva nebo schválení výroční zprávy, která jsou podle nové legislativy podmíněna souhlasem příslušného orgánu, případně banky. Rozsudkem příslušného senátu šesti hlasy k jednomu Soud rozhodl, že nebyl porušen čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě. Věc byla na žádost stěžovatelů předložena Velkému senátu, který jednomyslně prohlásil stížnosti akcionářů za nepřijatelné.

Poznámka: Soud zejména poukázal na to, že jednání státu se týkalo zásadně samotných bank, a nikoliv akcionářských práv stěžovatelů. Uvedl, že nešlo o případ s výjimečnými okolnostmi, jako že by například šlo o akcionáře a banky tak těsně spojené, že by mezi

nimi nebylo prakticky možné činit rozdíl, nebo že by zde byl činěn ze strany státu na banky nátlak.

Související judikatura: rozsudek ze dne 24. října 1995, *Agrotexim a ostatní v. Řecko*, č. 14807/89, Series A 330 A, rozhodnutí o nepřijatelnosti stížnosti ze dne 27. 6. 2000, *Ankarcrona v. Švédsko*, č. 35178/97, ECHR 2000-VI, rozhodnutí Velkého senátu ze dne 4. 10. 2006 o vyškrtnutí stížnosti *Association SOS Attentats a de Boëry v. Francie*, č. 76642/01, ECHR 2006 XIV, rozhodnutí Velkého senátu o vyškrtnutí stížnosti ze dne 27. 11. 2018, *Berlusconi v. Itálie*, č. 58428/13, rozsudek Velkého senátu ze dne 29. 4. 2008, *Burden v. Spojené království*, č. 13378/05, ECHR 2008.

Relevantní ustanovení: čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (ochrana vlastnictví).

Rozsudek Velkého senátu ve věci Mugemangango v. Belgie (stížnost č. 310/15)

Datum rozhodnutí: 10. července 2020

Závěr: *Spor stěžovatele nebyl projednán v řízení zahrnujícím přiměřené a dostatečné záruky k vyloučení svévole a zajištění účinného posouzení stěžovatelova sporu.*

Obsah: Stížnost se týká volebního sporu po volbách 25. května 2014, konkrétně řízení před valonským parlamentem, které vyvolal stěžovatel, když zpochybnil výsledky volebního hlasování. Stěžovatel ve své stížnosti uvedl, že valonský parlament, který je jediným kompetentním orgánem k rozhodnutí o jeho stížnosti, jedná současně v pozici soudu i jako účastník ve své věci. Příslušný senát se vzdal své pravomoci a věc byla předložena Velkému senátu. Ten jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 3 Protokolu č. 1 k Úmluvě a čl. 13 Úmluvy.

Poznámka: Soud dospěl k závěru, že stížnost stěžovatele byla projednávána orgánem, který postrádá potřebné záruky neustrannosti a jehož uvážení nebylo usměrněno ustanoveními vnitrostátního práva v dostatečných podrobnostech. Záruky, které měl stěžovatel k dispozici v průběhu řízení, byly rovněž nedostatečné, protože závisely na úvaze rozhodujícího orgánu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 11. 7. 2019, *Abdalov a ostatní v. Ázerbájdžán*, č. 28508/11 a 33773/18, rozsudek ze dne 27. 2. 2018, *Cernea v. Rumunsko*, č. 43609/10, rozsudek ze dne 30. 5. 2017, *Davydov a ostatní*

v. Rusko, č. 75947/11, rozsudek ze dne 21. 5. 2019, *G. K. v. Belgie*, č. 58302/10, rozsudek ze dne 8. 10. 2015, *Gahramanli a ostatní v. Ázerbájdžán*, č. 36503/11.

Relevantní ustanovení: čl. 3 Protokolu č. 1 k Úmluvě (právo na svobodné volby) a čl. 13 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na účinné opravné prostředky).

D. v. Francie (stížnost č. 11288/18)

Datum rozhodnutí: 16. července 2020

Závěr: *Existence genetické vazby neznamená, že vztah k smluvnímu rodiči musí být založen výlučně na základě zápisu v zahraničním rodném listu.*

Obsah: Stížnost se týká odmítnutí francouzských úřadů registrovat narození v matrice na podkladu rodného listu dítěte narozeného v zahraničí na základě smlouvy o náhradním mateřství, kde rodný list označoval jako matku dítěte genetickou matku (jejíž mateřství bylo zamýšleno smlouvou o náhradním mateřství). Soud jednomyslně rozhodl, že nebyl porušen čl. 8 ani článek 14 Úmluvy.

Poznámka: Soud konstatoval, že již v minulosti rozhodoval ve věci právního rodičovství mezi dítětem a jeho smluvním otcem v případech, kdy se jednalo skutečně o biologického otce, v rozhodnutích ve věci *Menneson v. Francie a Labasse v. Francie*. Judikatura soudu setrvala na názoru, že existence genetické vazby neznamená, že právo na respektování soukromého a rodinného života dítěte si vyžaduje, aby vztah k smluvnímu otci byl založen výlučně na základě zápisu v zahraničním rodném listu. Soud za stávajících okolností neviděl žádný důvod, proč by měl dospět k odlišnému rozhodnutí, pokud jde o uznání právního vztahu ke smluvní matce, která je genetickou matkou dítěte. Soud uvedl, že adopce má zcela obdobné důsledky vzniku právního vztahu mezi dítětem a jeho smluvní matkou.

Související judikatura: rozhodnutí o nepřijatelnosti stížnosti ze dne 19. 11. 2018, *C a E v. Francie*, č. 1462/18 a 1734/18, rozsudek ze dne 21. 7. 2016, *Foulon a Bouvet v. Francie*, č. 9063/14 a 10410/14, rozsudek ze dne 26. 6. 2014, *Labassee v. Francie*, č. 65941/11, rozsudek ze dne 26. 6. 2014, *Menneson v. Francie*, č. 65192/11, ECHR 2014 (výňatky).

Relevantní ustanovení: čl. 8 (respektování rodinného a soukromého života) a čl. 14 (zákaz diskriminace) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

S. M. v. Chorvatsko (stížnost č. 60561/14)

Datum rozhodnutí: 19. července 2018

Závěr: Jestliže vnitrostátní orgány osvobodily obžalovaného se závěrem, že stěžovatelka dobrovolně poskytovala sexuální služby, nebraly zřetel na mezinárodní právní normy upravující obchodování s lidmi, z jejichž hlediska je souhlas oběti irelevantní.

Obsah: Stěžovatelka uvádí, že byla nucena k prostituci. Zejména uvádí, že vnitrostátní orgány dostatečně nereagovaly na její stížnosti a že Chorvatsko nemá potřebný právní rámec, který by umožňoval řádně tento typ případů řešit. Soud šesti hlasy k jednomu rozhodl, že byl porušen čl. 4 Úmluvy.

Poznámka: Soud uvedl, že čl. 4 je aplikovatelný v případech, jako je ten stěžovatelky, zahrnujících obchod s lidmi a zneužívání žen za účelem prostituce, i pokud nejde o případ s mezinárodním prvkem. Dále soud konstatoval, že ačkoliv Chorvatsko má dostatečný právní rámec pro kriminalizaci obchodování s lidmi, nucenou prostituci a kořistění z prostituce, ve vyšetřování věci vnitrostátními úřady byla shledána řada nedostatků. Zejména nebyli vyslechnuti všichni svědci, kteří připadali v úvahu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 11. 10. 2012, *C. N. a V. v. Francie*, č. 67724/09, rozsudek ze dne 13. 11. 2012, *C. N. v. Spojené království*, č. 4239/08, rozsudek ze dne 30. 3. 2017, *Chowdury a ostatní v. Řecko*, č. 21884/15, rozsudek ze dne 17. 1. 2017, *J. a ostatní v. Rakousko*, č. 58216/12, rozsudek ze dne 21. 1. 2016, *L. E. v. Řecko*, č. 71545/12, rozsudek ze dne 7. 1. 2010, *Rantsev v. Kypr a Rusko*, č. 25965/04, ECHR 2010 (výňatky).

Relevantní ustanovení: čl. 4 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (zákaz otroctví a nucené práce).

M. K. a ostatní v. Polsko (stížnost č. 40503/17, 423902/17, 43643/17)

Datum rozhodnutí: 23. července 2020

Závěr: S ohledem na odmítnutí Polska zohlednit předběžné opatření Soudu bylo konstatováno, že Polsko nesplnilo své závazky vyplývající z Úmluvy.

Obsah: Stěžovatelům, kteří se pokusili přejít z Běloruska do Polska a zde požádat o mezinárodní ochranu, byl opakovaně odmítnut vstup polskou ostrahou hranic. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 3, čl. 4 a čl. 13 ve spojení s čl. 3 a čl. 4 Protokolu č. 4 k Úmluvě. Současně rozhodl, že Polsko nedostalo svým povinností vyplývajícím z čl. 34 Úmluvy.

Poznámka: Soud zejména zjistil, že stěžovatelé opakovaně přijeli na pohraniční přechod mezi Běloruskem a Polskem v Terespolu a zcela jasně dali najevo, že chtějí požádat o mezinárodní ochranu, ačkoliv polské orgány uváděly opak. Polské orgány je opakovaně vracely do Běloruska, a to bez řádného posouzení jejich žádostí. Nadto vláda ignorovala předběžné opatření vydané Evropským soudem pro lidská práva, které mělo zabránit vrácení stěžovatelů, kteří uváděli, že jsou ohroženi řetězovým navracením a zacházením v rozporu s Úmluvou. Polsko uskutečňuje soustavnou praxi navracení lidí do Běloruska, což je politika, která naplňuje podmínky kolektivního vyhoštění.

Související judikatura: rozsudek ze dne 15. 3. 2018, *A. E. A. v. Řecko*, č. 39034/12, rozsudek ze dne 2. října 2012, *Abdulkhakov v. Rusko*, č. 14743/11, rozsudek ze dne 22. 12. 2008, *Aleksanyan v. Rusko*, č. 46468/06, rozsudek Velkého senátu ze dne 7. 7. 2011, *Al-Skeini a ostatní v. Spojené království*, č. 55721/07, ECHR 2011, rozsudek ze dne 27. 11. 2014, *Amirov v. Rusko*, č. 51857/13, rozsudek Velkého senátu ze dne 8. 4. 2004, *Assanidze v. Gruzie*, č. 71503/01, ECHR 2004-II.

Relevantní ustanovení: čl. 3 (zákaz mučení) a čl. 13 (právo na účinné opravné prostředky) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, čl. 4 Protokolu č. 4 (zákaz kolektivního vyhoštění cizinců).

Připravila: Pavla Boučková

Kompletně okomentovaný katastr nemovitostí

Komentáře jsou v ASPI ve specializacích
Občanské právo hmotné a procesní I a II

NOVINKA

Katastrální vyhláška

Praktický komentář

První komentář na trhu

Daniela Šustrová, Jaroslav Holý, Martin Raška

Řadu praktických komentářů rozšiřuje **první a jediný komentář katastrální vyhlášky č. 357/2013 Sb.** Katastrální vyhláška je prováděcím předpisem ke katastrálnímu zákonu č. 256/2013 Sb., jenž je základní právní normou upravující katastr nemovitostí. Pro praktické činnosti je však mnohem častěji využívána právě katastrální vyhláška, takže forma praktického komentáře bude jistě vítaným pomocníkem v každodenní praxi.

Uživatelům této publikace jsou nabídnuty **možné způsoby implementace** této podzákonné normy do každodenní praxe, **způsoby užití jednotlivých nástrojů** včetně **praktických příkladů** a v případě potřeby i odkazy na **relevantní judikaturu** nebo **stanoviska Českého úřadu zeměměřického a katastrálního**. Pro snadnou orientaci je komentář strukturován identicky s katastrální vyhláškou, dle jejích jednotlivých ustanovení.

Komentář je k dispozici také v ASPI a jako e-kniha.

Objednávejte na
www.wolterskluwer.cz/obchod

